

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **I. Č.**, zastoupená Mgr. et Mgr. Michaelou Semelovou, LL.M. , advokátkou se sídlem Štefánikova 167, 760 01 Zlín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 1292/25, Praha 5 - Smíchov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2013, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2013, č. j. 22 Ad 43/2013 – 52,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně z 30. 12. 2013, č. j. 22 Ad 43/2013 – 52, **se z r u š u j e** a věc se tomuto soudu **v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) svým rozhodnutím dne 27. 5. 2013, pod č. j. X zamítla žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) o částečný invalidní důchod. Námitky stěžovatelky proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím z 5. 8. 2013, č. j. X. Stěžovatelka proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného podala žalobu.

Krajský soud v Brně po vypracování posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým byla stěžovatelka ode dne 29. 5. 2013 uznána invalidní v prvním stupni pro pokles pracovní schopnosti o 35%, stěžovatelku vyzval, aby se vyjádřila, zda žalobu bere zpět a navrhuje zastavení řízení. Na tuto výzvu reagovala žalobkyně podáním ze dne 20. 12. 2013, jehož obsah bude projednán níže.

Krajský soud v Brně usnesením z 30. 12. 2013, č. j. 22 Ad 43/2013 - 52, řízení o žalobě zastavil, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelka svým následným podáním vzala žalobu zpět a navrhla zastavení řízení.

Stěžovatelka uvedené usnesení Krajského soudu v Brně napadla kasační stížností. Stěžovatelka tvrdí, že k výslovnému zpětvzetí žaloby z její strany nedošlo. Stěžovatelka poukázala na to, že žádala o invalidní důchod pro pokles pracovní schopnosti, od 21. 5. 2013 je v evidenci a nemůže nalézt ani jiné přiměřené zaměstnání. Podle stěžovatelky krajský soud její podání nevyložil v kontextu celého znění a projednávané věci, zejména pak, že podání výslovné zpětvzetí neobsahuje. Stěžovatelka je v podstatě toho názoru, že ji měl krajský soud vyzvat k odstranění nedostatků jejího podání a poučit ji o následcích jejich neodstranění.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Stěžovatelka kasační stížností namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, Nejvyšší správní soud proto podřadil stěžovatelčiny námítky ke kasačnímu důvodu podle §103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu k věci ověřil, že stěžovatelka k výzvě, zda žalobu vezme zpět a navrhne zastavení řízení, krajskému soudu sdělila: „*[v] případě, že soud bude postupovat dle ust. § 250h o. s. ř. a řízení po mém zpětvzetí řízení zastaví, přičemž napadené rozhodnutí správního orgánu pak pozbude účinnosti, tedy anulují se a správní orgán následně rozhodne ve smyslu shora uvedeného závěru posudkové komise, tedy, že jsem invalidní, беру žalobu zpět. V takovém případě se tedy již na jednání nařízené na den 30. 12. 2013 nedostavím a žádám rovněž, aby bylo zrušeno.*“

Z tohoto podání však Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá jednak zcela zjevný omyl stěžovatelky o procesním stavu věci včetně omylu o aplikaci procesních pravidel, jednak stěžovatelka úkon zpětvzetí žaloby zcela evidentně podminila.

Nejvyšší správní soud se blíže nezabýval výkladem uceleného systému stěžovatelkou předestřených podmínek. Při předběžném posouzení však Nejvyšší správní soud shledal, že tyto podmínky dílem vycházejí z § 250h zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, a dílem záleží na výsledku rozhodování žalované, které by mělo následovat dokonce až po zastavení řízení o žalobě před krajským soudem. Stěžovatelka splnění těchto podmínek požadovala navíc kumulativně.

Podle přiměřeného užití pravidel občanského soudního řádu (srov. §64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) platí i ve správním soudnictví, že k úkonu účastníka, který je vázán na splnění podmínky se nepřihlíží (§ 41a o. s. ř.); obdobně je nezbytné trvat na určitosti a srozumitelnosti obsahu podání (srov. §43 o. s. ř.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu je proto třeba podání, které uvedené náležitosti nesplňuje, považovat za vadné ve smyslu §37 odst. 5 s. ř. s.

Ve srovnání s jednoduchou výzvou krajského soudu vůči stěžovateli, aby zvážila, jak bude dále postupovat v řízení, bylo navazující podání stěžovatelky neurčité, nesrozumitelné, podmíněné a není z něj zcela zřejmé, co stěžovatelka navrhuje. Nejvyšší správní soud je názoru, že pokud za těchto okolností krajský soud nevyzval stěžovatelku k odstranění vad podání (tj. k vyjasnění vůle stěžovatelky), porušil tím povinnost stanovenou v §37 odst. 5 s. ř. s. Pro následné zastavení řízení o žalobě, aniž bylo dostatečně zřejmé, zda stěžovatelka skutečně zamýšlela vzít žalobu zpět, pak podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyly splněny podmínky § 47 písm. a) s. ř. s.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto usnesení krajského soudu zrušil a vrátil tomuto soudu věc k dalšímu řízení.

pokračování

Krajský soud v Brně v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. října 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu